

Hồi 16**VẠN ĐƯỜNG THIÊN LÝ TÌM MẪU THÂN
PHI KIẾM - PHI ĐAO CÙNG XUẤT LỘ**

hẳng khác gì Giang Nam, thành Giang Châu cũng phồn thịnh và đông cư dân lưu ngụ. Dù vậy điều khác biệt dễ nhận thấy giữa hai thành là nếu Giang Nam thịnh vượng về mua bán, thương nhân qua lại hoặc ngụ cư rất nhiều thì ở Giang Châu nhờ nhiều điền trang to rộng nên thịnh vượng.

Ở một trong những điền trang vừa nói, với các mục trường rộng bát ngát bao la, đủ sức chứa và nuôi hàng ngàn gia súc, cùng những dãy đồi được trồng phủ toàn màu xanh bạt ngàn của các ruộng dâu chuyên lấy lá nuôi tằm, chợt xuất hiện một gã lang thang, y phục nhếch nhác, sắc diện thì luôn mệt mỏi bơ phờ tợ đã nhiều đêm liền bị mất ngủ. Không những vậy gã còn tỏ ra bối rối vô tả khi bất ngờ nghe một tiếng quát nhất định là dành cho gã chứ chẳng ai khác. Bởi tiếng đó quát như thế này:

- Ê, có muốn xin ăn thì đi xin chỗ khác. Còn ở quanh đây thì chỉ có phân gia súc hoặc phân tằm nhưng cũng chẳng dư thừa để cho người.

Và từ hướng xuất phát thanh âm, có những hai đại hán cao to vạm vỡ cứ lừng lững đi về phía gã. Gã giương đôi mắt mệt mỏi nhìn cầu khẩn hai đại hán:

- Tiểu đệ chỉ muốn hỏi xin một ít nước và không hề có ý khát thực. Nhân tiện, nếu muốn trở thành mục nô cho nông trường của mình đây thì tiểu đệ cần phải gặp ai? Hoặc nhị vị huynh đài có thể tác chủ việc này chăng?

Hai đại hán nhìn nhau rồi bật cười hô hố:

- Lạ nghe, mấy lúc gần đây chẳng hiểu sao có khá nhiều người cứ nhăm nhe muốn trở thành gia nhân ở đây. Nhưng họ thì còn khả dĩ phần người thì ha ha...

Sắc mặt gã biến đổi khá nhanh. Dù vậy lúc lên tiếng thì giọng của gã vẫn chậm và đầy mệt mỏi đúng như dáng vẻ bên ngoài:

- Nhị vị huynh đài cười vì cho tiểu đệ không đủ sức lực để thành kẻ chặn gia súc? Nếu vậy đệ chỉ xin một chân để ngày ngày đi hái dâu và cho tằm ăn thì được chăng?

Hai đại hán lập tức xua tay:

- Hãy khoan nói về dụng tâm của người rất có thể chỉ muốn lẩn quẩn quanh đây để thó mọi vật vặt vãnh vì rất hợp với bộ dạng ốm đói và khả nghi của người. Bởi vì với

những gì người vừa nêu, thật đáng tiếc, cũng có nhiều ả thoát nhìn thì chẳng giống hạng bần hàn, dù vậy vẫn nài nỉ xin và đã được chủ nhân thương tình thu nhận. Nghĩa là cũng đã đủ người hái dâu nhất định chẳng đến lượt người, vậy người có thể đi được chưa?

Mặt gã càng biến đổi và lập tức gã hỏi:

- Những nữ nhân đó đã nhận việc lâu chưa? Và họ đang hái dâu ở đâu trong những quả đồi trước mặt tiểu đệ?

Hai đại hán chột dạ và bất chợt xạ mục quang nhìn dò xét gã lang thang từ đầu đến chân:

- Đây, có phải một trong số đó là nương tử của người đã vì giận người nên bỏ đi và ngay lập tức người đến đây tìm?

Gã cười cười với giọng nói có phần ấp úng:

- A... chuyện này...

Hai đại hán lập tức thay đổi thái độ, chột tử ra hung hãn và quyết liệt xua đuổi gã lang thang:

- Cho dù có là vậy thì bất luận thế nào thì người cũng không được đến đây. Mau rút đi, nếu không thì đừng trách bọn ta sao chẳng khách sáo.

Sắc mặt gã lang thang vụt đánh lại nhưng chỉ sau đó một thoáng gã bỗng trở nên nhũn như con chi chi và cất giọng ỉu xìu bảo:

- Được rồi tiểu đệ sẽ đi nhưng chỉ mong nhị vị huynh đài chiếu cố cho xin chút nước.

Gã quá mềm mỏng khiến hai đại hán cũng phần nào mềm mỏng theo:

- Bọn ta thừa biết xin nước chỉ là cái cớ hầu người nhân dịp này tìm và nhìn xem có nương tử của người ở đây hay không. Tuy nhiên mong người hiểu cho thà bọn ta không biết nhược bằng đã biết thì hãy cho người tức là tự tạo khó cho bọn ta. Người hiểu chứ?

Gã gật đầu:

- Tiểu đệ chỉ hiểu thế này, là nếu muốn có nước thực hiện bản thân tiểu đệ tự tìm đúng không? Nếu là vậy đệ xin cáo biệt.

Và gã lập tức quay bước và lừng lững bỏ đi. Hai đại hán đứng lên nhìn theo và cùng thở phào nhẹ nhõm nhưng bất chợt có một đại hán lên tiếng, gọi với theo gã:

- Bọn ta sẽ giả đồ như không nhìn thấy, nếu muốn người hãy tự đến trại phía hữu. Dù vậy bọn ta hy vọng người đừng giở trò cũng đừng tự ý táy máy chân tay nếu không...

Đang nói đại hán nọ đột nhiên bỏ lửng, cũng một phần vì nghe đại hán còn lại chột kêu:

- Uy! Gã đâu mất rồi? Há lẽ này giờ bọn ta nói chuyện với ma nếu không sao chỉ chớp mắt rõ ràng vừa nhìn thấy đây, bây giờ lại chẳng còn? Cha mẹ ôi...

Trong khi đó như một vệt nhân ảnh lơ mờ gã lang thang bằng một khinh thân pháp thượng thừa đã và dần xuất hiện ở một trong các quả đồi vì toàn trồng toàn dâu nên luôn xanh um. Nhưng bất chợt gã động tâm dừng lại đồng thời cũng cất khẽ tiếng nạt:

- Ai?

Đáp lại gã là một thanh âm phiêu hốt, khó rõ hướng xuất phát từ đâu:

- Hảo bản lĩnh, vì bình sinh chỉ có một mình người là kẻ đầu tiên và duy nhất phát hiện bốn nhân đang ngấm ngầm bám theo.

Gã đứng bất động duy chỉ có âm thanh cất lên mà thôi:

- Tại hạ cũng một ý tương tự, rằng bình sinh chỉ tôn giá là nhân vật duy nhất đầu tiên đủ bản lĩnh bám theo tại hạ. Vậy cho hỏi tôn giá muốn gì?

Giọng phiêu hốt nọ lại vang lên:

- Người mong vận dụng chân nguyên nội lực để phát hiện phương vị của bốn nhân ư? Đừng miễn cưỡng vô ích. Trái lại sao không cùng bốn nhân thương lượng đạt một thỏa thuận nhất định, là điều chỉ có lợi cho Trương Khánh Long người mà thôi.

Gã vẫn đứng nguyên vị:

- Cũng có nghĩa tôn giá chỉ muốn thương lượng với Trương Khánh Long?

- Người định phủ nhận bản thân không phải là Trương Khánh Long. Nếu vậy vì sao người xuất hiện ở đây hầu như với dụng ý là toan tìm tung tích của một phụ nhân họ Tô quả thật từ lâu đang lưu ngụ ở trại dâu bên hữu?

Gã cười cười:

- Tại hạ đâu đã bảo bản thân quyết đến trại dâu bên hữu để tìm phụ nhân họ Tô?

- Nhưng bốn nhân thì thừa biết. Huống hồ, nếu người không là Trương Khánh Long thì một là sẽ chẳng vì quan tâm mà đến đây tìm Tô phụ nhân và hai là sẽ chẳng thể am

hiếu Dij Dung thuật cùng thuật Biến Âm chỉ có thể do Thạch Lệ Hoa là thất nghĩa cô của người truyền thụ, hiện đang do người vận dụng và không thể qua mắt được bốn nhân.

Gã thu nụ cười về:

- Điều tôn giá muốn thương lượng là gì?
- Nhưng người đã thừa nhận bản thân là Trương Khánh Long chưa?

Đúng lúc này gã chợt lắc người biến mất, và ngay lúc đó ở hiện trường chỉ còn vang lên âm thanh phát thoại của cả hai với điều thật lý thú là chẳng hề thấy bóng dáng của bất luận ai.

- Hư Nhược Thân Áo?! Dù vậy tôn giá đừng quá tự tin cho tại hạ vô khả phát hiện. Đỡ.

Ào...

- Hảo công phu. Người thật khác so với Trương Khánh Long cách đây một trăm ngày bốn nhân từng gặp ở trang viện của nghĩa phụ người gần bờ Hán Giang, điều này chứng tỏ quả thật người người đã đắc thủ Mê Tông bí kíp, đúng chẳng?

- Chớ nói nhảm. Tại hạ chưa hề nhìn thấy chứ nói gì thủ đắc Mê Tông bí kíp. Và há lẽ hề không có bí kíp Mê Tông thì tại hạ chẳng đủ bản lĩnh vạch rõ chân tướng của tôn giá?

Hãy đỡ chiêu.

Ào...

- Điều đó là hiển nhiên. Không những vậy, chỉ bốn nhân là đủ tư cách vạch mặt chân tướng lẫn lai lịch thật của Trương Khánh Long người. Và để chứng minh bốn nhân nói được là làm được, người tin chẳng chỉ cần một hiệu lệnh của bốn nhân thì lập tức phụ nhân họ Tô sẽ được người đưa đi ngay. Có muốn thử chẳng?

- Nhưng liệu tôn giá có còn đủ thời gian để phát hiệu lệnh chẳng? Vì đã đến lúc cuộc chơi có thể dừng lại được rồi. Trúng.

Lập tức có tiếng kêu đau đớn lẫn kinh ngạc vang lên:

- Hự.

Đồng thời đương trường cũng có sự xuất hiện trở lại của gã lang thang và một nhân vật nữa đang bị gã lang thang khống chế. Ngờ đâu ngay lúc ấy bỗng xa xa vang lên mấy loạt huyền não xen lẫn những tiếng hô hoán:

- Nguy tai, Tô phu nhân đã bị kẻ nào lén đưa đi mất rồi.

- Hãy tìm mau. Vì Tô phu nhân có được gã Trương Khánh Long đến giải thoát thì tội bất hoàn thành nhiệm vụ thì tử muội chúng ta vẫn bị nghiêm trị trước, tìm mau.

Nghe lọt tai những tiếng hô hoán này, gã lang thang động nộ vừa nghiêng răng ken két vừa rít vào tai người gã đang chế ngự:

- Giỏi lắm, cô nương cũng đã kịp phát hiệu lệnh ư? Vậy thì phiền cô nương hãy mau phát hiệu lệnh khác, bảo họ ngay lập tức giao hoàn Tô phu nhân cho tại hạ. Trừ phi cô nương chẳng thiết sống thì tại hạ quyết cho cô nương toại nguyện.

Hóa ra kẻ đang bị gã lang thang uy hiếp chỉ là một nữ lang, với niên canh niên kỷ cũng chỉ xấp xỉ gã, nhưng nữ nhân cũng động nộ và đầy lo lắng như gã:

- Nam nữ thọ thọ bất tương thân, người không nhận thấy đang bóp quá mạnh khiến tay ta bị đau sao? Vả lại những thanh âm hoảng hốt vừa rồi tuy đương nhiên là do thuộc hạ của ta đã kêu nhưng người không thể nghĩ đã có thế lực khác bất ngờ tiến hành sao? Huống hồ họ nghĩ đấy là do Trương Khánh Long người thực hiện.

Gã cười lạt:

- Tại hạ vẫn ở cạnh cô nương này giờ và nhất là chỉ đơn thương độc mã đến đây, chứng tỏ kẻ gây bất lợi cho Tô phu nhân chẳng ai khác ngoài cô nương cùng những thuộc hạ hạ lưu đê tiện.

Nữ lang nộ tái mặt:

- Ta vẫn đang có ý toan giúp người cùng tìm lại Tô phu nhân, cũng chính là thân mẫu người nhưng với lời thóa mạ khó nghe vừa rồi, hừ, ta đã sợ ý bị người chế ngự, nếu muốn giết thì cứ việc ra tay và đừng hòng mong ta giúp tìm ra mẫu thân.

Gã bóp mạnh hơn vào uyển mạch của nữ nhân:

- Cô nương chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ? Đã vậy giết cô nương thì tại hạ chẳng vội vì vẫn cần dùng sinh mạng của cô nương để đổi lấy sự vẹn toàn cho Tô phu nhân. Đi nào.

Gã thi triển khinh công đưa nữ lang cùng thân tốc đi vun vút về phía đã phát ra những loạt hô hoán lúc nãy.

Vút.

Nhưng chỉ một loáng sau hành tung của gã bị nhiều cao thủ cùng lúc phát hiện:

- Kẻ nào mau đứng lại.

- Úy, trong tay hắn còn có một nữ nhân. Mau nhìn thật kỹ xem, có phải Tô phu nhân chăng?

Gã lang thang tức thì dừng lại và lập tức bằng thái độ ung dung gã hất hàm hỏi đám nữ nhân độ bảy tám người đang hung hăng đứng đối đầu gã:

- Có phải những tiếng hô hoán vừa rồi là do chư vị cô nương phát ra? Nếu là vậy, hãy nhìn xem ai đang bị tại hạ uy hiếp và hãy mau đem Tô phu nhân đến đây cùng tại hạ trao đổi.

Những nữ nhân nọ cau mặt nhìn nhau, đoạn cao giọng hỏi ngược lại gã:

- May cho người ả kia chẳng phải là Tô phu nhân bọn ta đang cần tìm. Nhưng lại không may mắn cho người khi đã để lộ ý muốn tìm Tô phu nhân, hãy mau xưng danh sau đó nói rõ vì ý gì mà người muốn có Tô phu nhân trong tay? Há lẽ người không biết bọn ta là ai và điều hệ trọng là đám đối đầu với bọn ta là người đã tự chuốc họa vào thân?

Gã ngạc nhiên quay lại gặng hỏi nữ lang đang bị gã chế ngự:

- Bọn họ chẳng phải thuộc hạ của cô nương ư?

Những nữ nhân kia càng thêm hung dữ, vừa quát vừa xông ào ào vào gã:

- Chớ nói nhảm, bọn ta là người của Phi Kiếm Bang, sao dám bảo là thủ hạ của ả tiện tỳ vô danh kia? Vậy là người tự ý tìm chết. Đờ.

Gã động tâm, vội lắc vai biến mất trước khi để bảy tám nữ nhân nọ đồng loạt xông vào tấn công gã.

Vù...

Sau một lúc khá lâu, gã dừng chân ở một nơi kín đáo và ném nữ lang nọ qua một bên:

- Khá lắm. Thủ đoạn của cô nương khá lắm, không những đã sai thuộc hạ bắt giữ Tô phu nhân mà còn toan đẩy tại hạ vào tình thế tuyệt vọng phải đối đầu với Phi Kiếm Bang. Nhưng dù vậy tại hạ chẳng phí công tìm tung tích Tô phu nhân vì vẫn còn có sinh mạng của cô nương trong tay, hãy nói mau vì ý gì cô nương bắt giữ Tô phu nhân? Và tung tích Tô phu nhân lúc này đang ở đâu?

Nữ lang nọ bị ném đau và dù nhăn mặt vẫn nằm lên tiếng như thể nàng quyết nằm vậy:

- Người đâu chỉ phí công vô ích mà còn để tự phí khá nhiều thời gian qua hành vi hung hăng tìm tung tích Tô phu nhân này giờ. Vậy sao người không giỏi tự tìm nữa, hầu tạo cơ hội cho kẻ nào đó bắt giữ Tô phu nhân được tha hồ chạy đủ xa và đủ lâu?

Gã lạnh lùng bảo:

- Cô nương định kéo dài thời gian hầu tự giải khai huyết đạo ư? Đừng miễn cưỡng vô ích và không chừng còn làm tại hạ mất dần nhẫn nại, nhất định sẽ nặng tay hơn.

Hóa ra nữ lang chịu nằm yên vì lúc bị ném ngã cũng là lúc nàng bị gã chế ngự huyết đạo.

- Chẳng phải ta đã nói rõ rất có thể do thế lực khác bắt giữ Tô phu nhân sao? Người vẫn nghe và phải chi ngay lập tức vội đuổi theo thì biết đâu lúc này không chỉ người mà ngay cả ta cũng mẫn nguyện vì biết đó là thế lực nào, nhưng tiếc thay tự người đã để mất cơ hội.

Gã cười khẩy:

- Chưa đâu trừ phi cô nương thật sự muốn chết và bị tại hạ hồ đồ kết liễu thì lúc đó tại hạ mới có phần bị mất hết cơ hội.

- Người lầm rồi, kẻ bắt giữ Tô phu nhân không phải là ta và người cũng đã rõ không thể là Phi Kiếm Bang thực hiện. Thế nhưng hy vọng duy nhất của người ngay lúc này một là hãy mau thả ta ra và hai là hãy hợp lực cùng ta truy tìm cho kỳ được tung tích của Tô phu nhân. Người mau quyết định đi.

Gã cau mày:

- Cô nương muốn uống rượu phạt thật ư? Hoặc giả ngờ tại hạ chẳng đủ nhẫn tâm dùng nhục hình bắt cô nương cung xưng?

Nữ lang chợt thở dài:

- Ta biết người vì nóng lòng lo cho sinh mạng mẫu thân nên quyết không ngại dùng cực hình. Tuy nhiên người phải tin ta bởi ta cũng như người, tuyệt vô khả đoán lệnh đường đã do ai hoặc thế lực nào bắt giữ.

Gã tiến lại gần nữ lang:

- Có những nhân vật thà chết không cung xưng nhưng để minh bạch cô nương có phải là một trong những nhân vật anh hùng như thế hay không tại hạ cần phải thử, vậy thì cô nương muốn mất vật gì trước, một mắt, một tai hay một ngón tay nào đó?

Nữ lang vì bị điểm huyết bất động nên chỉ có thể biểu thị sự sợ hãi qua nét mặt và bằng thanh âm:

- Nếu người giám... nhưng thôi người hãy nói đi, phải như thế nào người mới chịu tin ta, dù chỉ một lần này?

Gã cười cười và ngồi xuống cạnh nữ lang:

- Tại hạ thừa biết cô nương có cách khiến tại hạ tin đó là tung tích của Tô phu nhân.

Nữ lang nhắm mắt lại:

- Đó là điều vô khả, không những thế, còn là điều ta muốn người tin. Ta tuyệt vô can hệ đến sự thất tung của Tô phu nhân lần này.

Gã vẫn cười cười và thản nhiên vươn một tay đến gần nữ nhân:

- Kể cũng lạ, cô nương đờm lược có thừa, quyết chịu nhục hình và không cung xưng nhưng trái lại chẳng dám nhìn để biết tại hạ toan hành hạ cô nương như thế nào.

Nữ lang liền đột ngột mở mắt:

- Có rồi, ta có cách dù chẳng muốn nhưng người cũng vẫn phải tin, nhưng thoát tiên hãy cho ta biết người có phải là Trương Khánh Long hay không?

Nhưng điều nữ lang không chờ đợi vẫn đến, là nhìn thấy gã dù đột ngột vẫn quả quyết chộp vào nàng. Và điều đó khiến nàng khiếp hãi chực kêu, ngờ đâu cùng với cái chộp gã cũng điểm nhanh vào á huyết của nàng, khiến mọi tiếng toan kêu của nàng đều chẳng thể xuất phát thành âm thanh. Tuy nhiên nỗi khiếp sợ của nàng bỗng ngay lập tức chuyển thành sự kinh ngạc do phát hiện gã sau khi điểm huyết lại đột ngột nhấc nàng lên thi triển khinh thân pháp đưa nàng đi cực nhanh.

Vù...

Mãi một lúc sau đó bản thân nàng mới vỡ lẽ, nhờ tuy gã vẫn tiếp tục động thân lao đi nhưng lại còn cố ý lăm lăm nói thành lời:

- Thật chẳng ngờ ngoài Phi Kiếm Bang quả nhiên còn có khá nhiều nhân vật đều là cao thủ cũng tỏ ra quá quan tâm đến các mục trường ở tận Giang Châu này. Họ đều vì Tô phu nhân thật ư? Cũng may, họ đã trễ một bước và sẽ khó có cơ hội phát hiện hoặc biết ta đang hành sự như thế nào. Hừ?!

Cứ thế gã tiếp tục lao đi và thật sự với khinh thân pháp gã đang thể hiện so với lời gã lăm lăm bảo sẽ chẳng ai phát hiện gã, quả không hề sai ngoa. Vì tin rằng khinh công và nội lực gã kể đã đạt mức tuyệt đại thượng thừa. Dù vậy bất chợt gã tự dừng lại đồng thời giải khai huyết Định Thân cho nữ lang vừa vội vàng dùng lời thật khế và căn dặn:

- Nếu muốn yên thân hãy nhớ tại hạ và cô nương là huynh muội cùng họ Thạch đồng thời phiền cô nương hãy giả câm cho thật khéo, rõ chưa?

Cũng lúc ấy chợt xuất hiện ở phía ngược lại của một khúc quanh trên quan đạo là hai nhân vật một nam và một nữ với niên kỷ chênh lệch nhau một già một trẻ.

Nữ nhân trẻ tuổi vừa nhìn thấy gã lang thang liền lên tiếng ngay:

- Công tử cho hỏi có phải đang tìm một phụ nhân họ Tô?

Gã giữ tay nữ lang lại cũng là cách ra hiệu cho nàng hiểu rằng cần phải phụ họa với câu đáp dừng dừng:

- Không dám, cô nương nhìn lầm người chẳng? Vì huynh muội tại hạ một là chỉ thuận đường đi qua đây và hai là chẳng có ý cũng chẳng muốn tìm phụ nhân nào ở họ Tô.

Nữ nhân đối diện liền tỏ vẻ thất vọng vội quay nhìn lão nhân đồng hành:

- Tiền bối bảo có thể tiểu nữ lầm thật chẳng?

Lão nhân gật đầu và lên tiếng sửa khi đã lướt mắt nhìn thật kỹ gã lang thang:

- Ngay từ đầu lão phu đã biết Quan Ngọc cô nương thế nào cũng lầm, chỉ vì Trương Khánh Long công tử chủ nhân của Quan Ngọc cô nương, dù gì cũng từng tự nhận là Bất Minh Phi Quân Tử thế nên muốn đến đây tìm Tô phụ nhân cũng là mấu thân thì Trương công tử cứ đường đường chánh chánh đâu cần hóa trang hay cải dạng như Quan Ngọc cô nương đang nghĩ.

Đoạn lão nhân quay trở lại với gã lang thang:

- Lão phu họ Vi, tên Yến Thảo xin có lời tạ lỗi vì Quan Ngọc cô nương đây đã nhìn lầm người. Nhưng cũng như thiếu hiệp vừa nghe, nếu bất chợt thiếu hiệp bắt gặp một công tử họ Trương thì dám nào xin thiếu hiệp nhấn hộ một lời.

Nữ nhân có tính danh Quan Ngọc lập tức ứng tiếng nói tiếp, có vẻ như nàng phải lên tiếng hầu mong gã lang thang bỏ qua thái độ vừa nhìn lầm của bản thân nàng:

- Nhờ thiếu hiệp nhấn thế này, Tô phụ nhân đang do hội chủ Kim Dao Hội chăm sóc. Nếu cần, Trương công tử hãy mau đến đỉnh núi đằng kia hoặc sớm hoặc muộn gì cũng được. Xin cáo biệt.

Nói xong Quan Ngọc cùng lão Vi Yến Thảo thản nhiên bỏ đi như thể tin chắc gã lang thang thế nào cũng nhận lời dù kỳ thực gã lại đang mấp máy môi toan nói lời khước từ và đành thôi, không thể nói do cả hai đã bỏ đi. Để đáp lại gã cũng kéo nữ nhân cùng lừng lững bỏ đi, cho đến khi qua khỏi khúc quanh, gã bất chợt động thân, tiếp tục thi triển khinh công thượng thừa đưa nữ lang cùng đi thật nhanh.

Vù...

o0o

Gã dừng lại và cố tình đứng im một lát thật lâu trong bóng đêm, mãi sau đó gã mới khe khẽ lên tiếng.

- Tốt rồi quanh đây năm dặm tịnh chẳng có bóng ai lai vãng, nghĩa là cũng tới lúc cô nương nên cho tại hạ biết qua về thân thế lai lịch.

Cạnh gã lập tức vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm của nữ lang từng bị gã hạ thủ chế ngự lúc xế trưa, nàng than:

- Người lôi ta đi xông xộc khắp mọi nơi cũng chẳng cho ăn cho uống, người nghĩ ta vẫn còn sức để mở miệng ư?

Trong bong đêm gã bỗng loay hoay kiếm tìm gì đó một lúc, sau cùng vừa nói vừa ấn vào tay nữ lang một túi vải khá to:

- Hy vọng lúc ăn uống xong, sẽ chẳng còn gì để cô nương thối thác.

Lập tức nữ lang kêu:

- Sao có cả một túi vật thực to như thế này? Hóa ra người đã toan liệu đủ mọi bề.

Có tiếng gã vừa ăn vừa đáp lại:

- Mau ăn đi trừ phi cô nương chưa thực sự đói. Tuy nhiên để cô nương minh bạch, tại hạ cũng xin nói thật. Đây là những vật thực được tại hạ dành chuẩn bị cho nhiều ngày nhưng bây giờ, do điều đó không cần nữa, sức đến đâu cô nương cứ tùy tiện dùng đến đấy, được chưa? Đã hài lòng chưa?

Nữ lang thở ra nhẹ nhẹ:

- Đủ hiểu mọi chuẩn bị của người đều dành cho một việc nhưng do Tô phu nhân bất ngờ lại bị thất tung, vì người không cần tiếp tục lưu ngụ ở đây nên người cũng chẳng cần nữa chỗ thức ăn quá ư thừa thải đã chuẩn bị sẵn? Có nghĩa người chính là Trương Khánh Long đúng như ta từng nghĩ và vẫn nghĩ?

Gã hỏi ngược lại:

- Còn cô nương, với công phu Hư Nhược Thân Ảo đã từng và đang khiến mọi người khiếp đảm, họ sợ đến nỗi cũng chẳng dám đề cập đến tính danh thật của cô nương. Vậy tại sao phải mạo nhận là nhân vật có bối phận cực cao của Phi Kiếm Bang và sự việc chỉ võ lữ khi hầu như có thể nói bất luận ai ở Phi Kiếm Bang cũng chẳng nhận biết cô nương.

- Nếu ta bảo chỉ vì ta thích mạo nhận thì sao?

Gã phát ra chuỗi tiếng cười hừ hừ:

- Tại hạ không cần giấu giếm làm gì. Không sai, tại hạ là Trương Khánh Long và vì tại hạ là Trương Khánh Long nên có đủ nguyên nhân để quả quyết cô nương chẳng hề do thích mà mạo nhận như vậy.

- Tại sao?

Trương Khánh Long giải thích:

- Vì cùng lúc tại hạ gặp cô nương ở khu trang viện của nghĩa phụ nói đúng hơn là tại hạ đã gặp một nhân vật cũng am hiểu và vận dụng công phu Hư Nhược Thân Ảo như cô nương, thì sao đó ngẫu nhiên sao tại hạ lại được hộ diện cùng Tổng Hộ Pháp Phi Kiếm Bang, là Xuất Thiểm Phong Hàn Cổ Thạch. Và lần này cũng vậy, vừa chế ngự xong cô nương là tại hạ gặp ngay các nữ cao thủ Phi Kiếm Bang. Xin đừng bảo với tại hạ tất cả chỉ là trùng hợp.

- Nếu ta quả quyết chỉ do trùng hợp thì sao?

Trương Khánh Long hừ nhạt:

- Cô nương ăn xong chưa? Vì như đã nói, hễ ăn xong thì cô nương phải tự xưng danh tính lai lịch. Nhược bằng vẫn chấp nê bất ngộ, hừ, tại hạ tự tin cô nương ắt cũng đủ sức để bắt đầu tiếp nhận từng thủ đoạn hành hạ là điều dù không muốn nhưng tại hạ buộc phải tiến hành.

Nàng kêu:

- Người có chủ tâm như thế thật sao?

- Vậy cô nương muốn sao?

Nàng vẫn kêu:

- Nhưng đừng quên, nếu đã là Trương Khánh Long thì bản thân người cũng từng tự xưng là nhân vật Bất Minh Phi Quân Tử, lẽ nào người phủ nhận để toan dùng thủ đoạn đối phó ta hiện đang lâm cảnh vô phương hoàn thủ?

- Cô nương hiểu như thế nào về mấy chữ Bất Minh Phi Quân Tử? Vì kỳ thực những chữ ấy có nghĩa như thế này, là tại hạ luôn hành sự Bất Minh nên kể như được xem là hạng Phi Quân Tử. Rõ chưa?

Nàng lại kêu:

- Nếu vậy sao người bỏ qua không đối phó ngay ả Quan Ngọc lúc chiều để tra vấn rõ về hạ lạc của lệnh đường là Tô phu nhân?

- Nghĩa phụ của tại hạ có lưu lại một mảnh hoa tiên giải thích rõ về nguyên uỷ xuất xứ của một hòm chứa đầy ngân lượng và có liên quan đến Tô gia ở Giang Châu.

Điều này chỉ những ai từng hiện diện lúc đó mới tận tường, và thật lạ, chẳng rõ vì nguyên nhân nào khiến mọi người kể cả cô nương lẫn Quan Ngọc đều nhầm lẫn và liên tưởng, cho tại hạ có quan hệ mật thiết và là cốt nhục huyết thống của Tô phu nhân? Vậy tại sao phải đối phó một khi như tại hạ vừa bảo tất cả chỉ là nhầm lẫn?

- Ta muốn cùng Trương Khánh Long người tiến hành thương lượng, sau đó ta mới giải thích vì sao đã có quá nhiều người điều tin người có quan hệ huyết thống với Tô phu nhân.

- Cô nương thật quá tự tin bất chấp bản thân đang lâm cảnh ngộ nào, dù vậy hãy nói thử xem, điều cô nương muốn thương lượng là gì? Và có thực sự thuận lợi chẳng để tại hạ không thể không chấp nhận cùng cô nương thương lượng?

Lần đầu tiên nữ lang bí ẩn chịu hé miệng bày tỏ:

- Người sẽ có rất nhiều thuận lợi, một là biết rõ ta đích thực là ai, hai là minh bạch vì sao lại xảy ra chuyện ai cũng nghĩ người là cốt nhục của Tô phu nhân. Và hệ trọng hơn, điều thứ ba, người nếu chấp nhận thương lượng ắt có cơ hội để bản thân được thăng tiến võ học hơn nữa, tăng lên bội phần.

Trương Khánh Long lại cười hừ hừ:

- Về võ học thì không cần bàn...

Ngờ đâu lời của Trương Khánh Long đã lập tức bị nữ nhân lên tiếng cắt ngang:

- Nếu vậy thì trong lúc thương lượng chúng ta cũng bàn luận về việc này, minh định rõ là mọi điều liên quan đến võ học do người chẳng cần nên phải lập thệ, đồng ý chẳng?

Trương Khánh Long hắng giọng:

- Muốn lập thệ ư? Tại hạ xin sẵn lòng. Nhưng ngược lại tại hạ cũng muốn cô nương lập thệ là sẽ không giấu tại hạ bất kỳ điều gì, được chứ?

Nàng phì cười:

- Ta cũng sẵn lòng. Nhưng phải phát thệ như thế nào để ta hoặc người cùng đủ tin tưởng lẫn nhau? Sở dĩ như thế vì người đã tự nhận bản thân không hề là quân tử.

Trương Khánh Long lại loay hoay thêm một lúc nữa và sau đó bất chợt tự tạo ra những tiếng loạch xoạch, cuối cùng có một ngọn tập vút loé sáng, lưu lại thành một đốm sáng nhỏ cháy leo lét, vừa đủ để xua tan một khoảng tối tăm quanh cả hai:

- Chỉ trích huyết phát thệ là đủ thuyết phục nhất, cô nương mau đưa một tay ra đây.

Nhờ có ánh sáng, nữ lang lập tức có hai phát hiện. Một là gã lang thang bên cạnh nàng lúc này đã có diện mạo khác, không còn là thứ diện mạo suốt buổi chiều mà nàng nhìn thấy. Và thứ hai trong tay Trương Khánh Long không chỉ có mỗi một ngọn hỏa tập đang cháy leo lét mà còn thêm một ngọn trủy thủ sắc bén, nàng kêu:

- Người đã tự khôi phục lại chân diện mạo như thuở nào? Người hành động lúc nào? Sao ta không phát hiện? Đồng thời dường như ở đây là nơi người những muốn lưu ngụ khá lâu? Bởi người không chỉ chuẩn bị vật thức mà còn nhiều vật dụng khác nữa.

Với dung diện thực sự như thuở nào, Trương Khánh Long cười cười:

- Đừng qua quan tâm nhiều như thế và chú ý bỏ qua chính đề. Xin lập lại, tại hạ đề xuất hai chúng ta cùng trích huyết phát thệ. Nếu chấp nhận thì phiền cô nương đưa ta ra, đừng ngại đau vì tại hạ chỉ trích không nhiều hơn vài giọt máu. Còn nếu khước từ, hà hà... cô nương tin chẳng, tại hạ vẫn sẽ trích huyết nhưng không từ tay mà có thể từ chỗ nào đó trên người cô nương, làm cho cô nương không chịu nổi đau đớn buộc phải cung xưng tất cả. Cô nương nghĩ sao?

Trong vùng hỏa quang phát xuất từ ngọn hỏa tập, đôi mắt đen láy và trong veo của nữ lang chợt bật loé lên những ánh nhìn gì đó tợ hồ tinh quái. Nhưng vì điều đó chỉ xảy ra trong một sát na ngắn ngủi nên Trương Khánh Long không phát hiện. Vì thế Trương Khánh Long càng dễ dàng mãn nguyện khi nghe nữ lang sợ sệt bảo:

- Ta đã hứa sẽ luôn thật tâm có cần người mãi hăm dọa như vậy chẳng?

Trương Khánh Long đặt ngọn hỏa tập qua một bên vào chỗ hắt như đã chuẩn bị sẵn dù chẳng biết từ lúc nào, vì ngọn hỏa tập khi đặt xong vẫn tự đứng rất vững. Đoạn Trương Khánh Long tự ngửa lòng bàn tay tả lên, hơi co khum các ngón tay sao cho lòng bàn tay tự tạo thành một chỗ trũng:

- Thoạt tiên tại hạ sẽ trích vài giọt huyết của cô nương nhỏ vào lòng bàn tay này, sau đó sẽ đến lượt tại hạ cũng hành động tương tự. Nào đưa tay ra và để thật gần với lòng bàn tay này của tại hạ.

Nữ lang dù đưa tay ra nhưng vẫn ngần ngại hỏi:

- Lý ra phải có một bát rượu, người không chuẩn bị sẵn ư?

Trương Khánh Long mỉm cười:

- Dù chuẩn bị sẵn tại hạ cũng không hài lòng với cung cách ấy. Vì rượu nhiều máu ít sẽ loãng đi rất nhiều đâu thể hiện hết mọi thật tâm, cô nương phải tuân thủ khi đã cùng tại hạ trích huyết lập thệ. Chuẩn bị nào, tại hạ bắt đầu đây.

Vừa thật nhẹ nhàng vừa thật chuẩn xác, Trương Khánh Long dí chạm mũi sắc bén của trủy thủ vào cổ tay trắng nuột và nõn nà của nữ lang, đủ để máu huyết nàng tự tươm tràn ra thành từng giọt hồng nhuận, nhỏ vào lòng bàn tay luôn hứng sẵn của Trương Khánh Long.

Phần nữ lang thì tự hít vào một hơi như cố nhịn nỗi đau dù đã chuẩn bị vẫn có cảm giác đột ngột:

- Người chớ quá quan ngại ta không sao. Nhưng qua diễn biến này, ta có cảm nhận ắt người không bao giờ đủ nhẫn tâm hành hạ gây đau đớn cho ta như lời người vừa đe dọa.

Trương Khánh Long không đáp chỉ lặng lẽ dùng tay hữu dụng lực cấm ngược thanh trủy thủ xuống nền đất ngập mất phần chuôi, chỉ con nhô lên phần lưỡi và mũi sắc bén. Đoạn Trương Khánh Long tự đưa cổ tay bên hữu đến gần cho cửa chạm vào lưỡi sắc của thanh trủy thủ, da thịt bị cửa đứt, máu huyết bật tung thành dòng và Trương Khánh Long đưa lòng bàn tay tả lại gần để hứng các giọt huyết của bản thân, cho hòa quyện vào những giọt huyết sẵn có của nữ lang:

- Dùng dịch huyết để lập thệ, tại hạ là Trương Khánh Long nếu thất ngôn bội tín nguyện chết chẳng toàn thân.

Đứt lời Trương Khánh Long tự chấm một ngón tay vào lớp dịch huyết và nhanh nhẹn chấm vào miệng.

Thấy vậy nữ lang cũng làm theo:

- Trên có Hoàng thiên dưới có hậu thổ xin minh giám tiểu nữ là Nam Cung Tôn Quỳnh nguyện mãi tuân thủ những gì đã hứa cùng Trương Khánh Long nếu sai lời xin bị trời tru đất diệt.

Chờ nàng chấm vài giọt huyết và tự cho vào miệng xong Trương Khánh Long chọt bảo nàng:

- Hoàng thiên hậu thổ nhất định sẽ minh giám cho lời lập thệ của hai chúng ta, hãy xem đây.

Và vẫn ngửa khum bàn tay tả, chẳng rõ Trương Khánh Long làm cách nào chọt khiến số dịch huyết còn lại ở giữa lòng bàn tay vụt bốc khói và chỉ chớp mắt là khô cạn, sau cùng là biến mất không còn chút dấu vết.

Nam Cung Tôn Quỳnh kinh hãi kêu lên:

- Tam muội chân hỏa ư? Nói vậy hiện bản thân người có ngoài ba mươi năm nội lực công phu tu vi dù chỉ với niên kỷ chưa tới đôi mươi?

Trương Khánh Long cười cười và thu cả hai tay về:

- Cho dù vậy tại hạ vẫn thừa nhận phải thật khó khăn lắm mới đối phó nổi công phu Hư Nhược Thân Ảo của cô nương. Quả là công phu lợi hại, đúng chẳng?

Nam Cùng Tôn Quỳnh thở dài:

- Nhưng ngoài Hư Nhược Thân Ảo bản thân ta chẳng còn bản lĩnh nào khác đủ lợi hại hầu xứng với thân phận đích thực cũng như xứng với trọng trách mà ta tiếp nhận là phải thanh lý môn hộ, diệt lũ phản bang lấy lại cương vị đích thực của ta là Phi Kiếm Bang bang chủ.

Trương Khánh Long giật mình:

- Có thật chẳng cô nương là Phi Kiếm Bang bang chủ?

Nàng bảo:

- Tính danh và thân phận thật của ta vậy là người đã tổ tường, kỳ dư những gì có liên quan đến nội tình bốn bang người không trách phiền chứ nếu ta không tiện thổ lộ?

Trương Khánh Long gật đầu:

- Nhưng tại hạ có thể hỏi rõ thêm về lời đề xuất, mời tại hạ gia nhập Phi Kiếm Bang từng do Xuất Thiểm Phong Hàn Cổ Thạch thay bang chủ đã nêu?

Nàng đáp ứng:

- Chính là chủ ý của ta và nguyên do vẫn chỉ muốn cùng người thương lượng như lúc này.

Trương Khánh Long hoài nghi:

- Bang chủ có thể trực tiếp hội diện cùng tại hạ thương lượng, sao lại phải qua trung gian Tổng Hộ Pháp Hàn Cổ Thạch?

Nàng giải thích:

- Sau một lần từng nghe Biển Bức Phi Thủy đường chủ Phi Thủy đường bẩm báo, ta cần lão Hàn kiểm chứng lại từ đó mới dám tin người đích thực là nhân vật ta thực sự cần tiến hành thương lượng.

Trương Khánh Long cau mày:

- Vậy thì vì ý gì bang chủ đốc xuất tại hạ xuất hiện ở đây và trước khi cả tại hạ có cơ hội xuất hiện?

Nàng trả lời:

- Người đến Thiếu Lâm, sau đó đột ngột bắt vô âm tín. Điều đó chỉ có thể giải thích theo hai cách, một là người đã sa bẫy Thiếu Lâm phái, hung đa kiết thiếu, cơ hội tự thoát dù có vẫn rất ích. Và nếu thoát thì theo luận giải thứ hai của ta, người chẳng có thể đi đến đâu ngoài Giang Châu này. Thế nên ta đi trước một bước và người phải tin ta chỉ vì thành ý, quyết bảo vệ vẹn toàn cho Tô phu nhân, hầu lấy đó làm điểm khởi đầu đầy thuận lợi để hai chúng ta dễ bề cùng nhau tiến hành thương lượng.

Trương Khánh Long hoang mang:

- Tợ hồ bang chủ vẫn luôn quả quyết Tô phu nhân chính là mẫu thân của tại hạ, tại sao vậy?

Nàng tuân thủ điều đã lập thệ, nói tất cả và chẳng hề giấu:

- Qua Lạc Nhữ An và nhất là qua những động thái mấy năm gần đây của Thiếu Lâm, bất kỳ ai có tâm tư đều đoán biết lệnh nghĩa phụ Trương Thái Toàn không những là nhân vật nhất định đã có thời gian trở thành đệ tử Thiếu Lâm phái mà còn là người đang nắm giữ một bí ẩn nào đấy luôn khiến mọi người quan tâm. Sau đó lại phát hiện thêm lệnh nghĩa phụ có lưu tự đề cập đến Tô gia cùng mọi thảm biến liên quan, khiến không ít người nghĩ Tô phu nhân cũng là một manh mối khó bỏ qua. Nhưng khác với họ, bốn bang còn có thêm một chi tiết, là Lạc Nhữ An từng cứu thoát người một lần ở dòng Hán Giang. Trong dịp này, theo họ Lạc nhận định, đã xuất hiện một vài thi thể đã bị sát hại bởi một thủ pháp đã lâu không xuất hiện, đấy chính là Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Và qua đó, người đừng nghĩ ta đang cố tình xúc phạm người, bởi lão Độc Trảo từng một thời hành ác, nhất là luôn cưỡng bức các nữ nhân nếu sơ ý lọt vào tay lão. Tô phu nhân đã bị lão Độc Trảo bắt mất, kể như ngay trên tay Trương Thái Toàn. Có thể đoán Tô phu nhân khó thể thoát cảnh bị lão Độc Trảo làm nhục, do đó Lạc Nhữ An đoán, Trương Khánh Long người chính là hậu nhân của lão Độc Trảo, dĩ nhiên cũng am hiểu tuyệt kỹ Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Và điều đó chỉ xảy ra do Tô phu nhân được lão Độc Trảo hạ cố chỉ điểm nhờ một may mắn nào đó khiến lão Độc Trảo phải một lần phá lệ tha mạng. Há lẽ không đúng Tô phu nhân là mẫu thân người?

Trương Khánh Long cười cười:

- Bang chủ không nhận thấy đã tự thổ lộ là hiểu biết quá nhiều về các ẩn tình chỉ duy nhất mỗi một mình Lạc Nhữ An am hiểu?

Nàng cũng cười cười:

- Ta ngỡ người không đủ tinh ý phát hiện ra điều đó, vì kỳ thực đấy là điều ta muốn người biết. Rằng Lạc Nhữ An chỉ là hạng nguy quân tử, không những thế còn có ít nhiều liên quan đến bọn phản bang từ lâu nay ta có trách nhiệm đối phó xử trị. Như vậy

đã đủ giải thích chưa lý do vì sao ta tổ tường những gì chỉ một mình Lạc Nhữ An am hiểu?

Trương Khánh Long thu nụ cười về và cau mày:

- Ý muốn nói vì cũng có những luận giải tương tự, Hội Chủ Kim Dao Hội những toan dùng sinh mạng Tô phu nhân mong uy hiếp tại hạ?

Nam Cùng Tôn Quỳnh gật đầu:

- Không những Kim Dao Hội mà bất luận ai, kể cả các vị nghĩa thúc của người từ khi phát giác ra ở người xuất hiện một loại bộ pháp tương tự bộ pháp Mê Tông thì đều vì tham vọng chỉ muốn bằng mọi giá bắt người phải thuận phục họ. Việc bắt giữ Tô phu nhân lệnh đường không ngoài ý đó.

Trương Khánh Long hít một hơi thật dài:

- Kể cả quý bang cũng vậy đúng không?

Nàng lắc đầu:

- Ta không cần sở học Mê Tông vì thế ta chỉ muốn gây thiện cảm hầu cùng người tiến hành thương lượng. Nếu không nghĩ như thế người nghĩ đi, Tô phu nhân là do bốn bang phát hiện trước, cố sao ta không hạ thủ và tự sinh cầm ở một nơi riêng biệt nào đó, thay vì phải lưu nhiều thủ hạ ở đây chỉ với trách nhiệm giữ thật vẹn toàn cho Tô phu nhân?

Trương Khánh Long gượng cười:

- Nhưng sau đó sao bang chủ không ra lệnh cho thủ hạ đuổi theo hầu đoạt lại Tô phu nhân, gọi là tiếp tục gây thiện cảm cùng tại hạ?

Nàng vụt nghiêm mặt:

- Người vẫn muốn biết về nội tình thật sự lúc này của bốn bang chỉ ít để tự mình bạch vì sao ta tuy là Phi Kiếm Bang bang chủ nhưng các bang đồ cơ hồ không nhận ra?

Trương Khánh Long cũng nghiêm mặt:

- Nếu có thể thì xin cho tại hạ tổ tường và dường như bang chủ có điều kiện trao đổi?

Nàng gật đầu:

- Hãy thừa nhận sự thật Tô phu nhân có đúng là mẫu thân cốt nhục của người không?

Trương Khánh Long lại hít vào một hơi thật sâu:

- Ngay khi đọc qua mẩu hoa tiên do nghĩa phụ lưu tự, tại hạ ngay lập tức cũng có những kiến giải tương tự. Vì quả thật qua mẫu thân, tại hạ cũng từng một thời luyện Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Tuy nhiên, liệu Tô phu nhân và gia mẫu có phải cùng là một người hay không, bang chủ tin chẳng chỉ khi gặp tại hạ mới thật sự minh bạch.

Nam Cùng Tôn Quỳnh giật mình:

- Ý người quét cùng Hội Chủ Kim Dao Hội tương diện?

Trương Khánh Long không đáp:

- Tại hạ đang chờ nghe bang chủ giải thích về điều vẫn mãi nghi nan.

Nàng hiểu liền đáp:

- Nhờ công phu Hư Nhược Thân Ảo ta luôn điều động mọi thuộc hạ và không cần xuất đầu lộ diện dù chỉ một lần. Nhưng tại sao phải như vậy thì ta chưa tiện thổ lộ. Chỉ cho người hiểu vẫn chưa ai biết rõ dung diện thật của Bang Chủ Phi Kiếm Bang.

- Ngoại trừ tại hạ?

Nàng lắc đầu:

- Sai, vì khi ta lộ diện thì chẳng ai tin ta là bang chủ Phi Kiếm Bang. Do đó đối với người ta chỉ là nữ nhân có tính danh là Nam Cùng Tôn Quỳnh, một tính danh hoàn toàn xa lạ với mọi người, kể cả bang chúng Phi Kiếm Bang.

Trương Khánh Long chột thờ ra:

- Tại hạ chỉ hỏi một câu nữa, là bang chủ có ý gì khi bảo kể cả các nghĩa thúc của tại hạ cũng vì tham vọng toan tạo bất lợi cho tại hạ.

- Người có thực sự cần nêu một câu hỏi mà lời đáp như thế nào tợ hồ người cũng tự biết quá rõ?

Trương Khánh Long cau mặt, cũng lúc ấy ngọn hỏa tập cộng tự vụt tắt trả lại toàn bộ không gian được màn đêm đen ngịt trị:

- Ngọn hỏa tập đã đến lúc tắt do cháy tàn, có vẻ cảnh này giống như tại hạ bị số phận sắp đặt khiến trở thành đối tượng cho người người động tâm. Và phải chăng ý bang chủ muốn nói, qua những am hiểu khá tỏ tường về từng thủ đoạn của Lạc Nhữ An nên quả quyết các nghĩa thúc khác của tại hạ cũng có tâm địa đen tối tương tự?

Ngờ đâu Trương Khánh Long không nghe Nam Cùng Tôn Quỳnh nói lời quả quyết, đã vậy trong lúc nói nàng còn kèm theo vài tiếng tặc lưỡi tỏ dạ phân vân:

- Cũng khó nói, chỉ biết rằng đã là người ai lại không có lòng tham và phàm là nhân vật võ lâm thì ai lại chẳng động tâm vì các loại võ học thượng thừa?

- Được lắm, vậy điều bang chủ muốn thương lượng là gì?

Nam Cùng Tôn Quỳnh chỉ đáp mập mờ:

- Ta nghĩ người cũng tự đoán biết nhưng dù sao, chờ sau khi người và Hội Chủ Kim Dao Hội tương diện xong, đương nhiên việc của ta là phải giải thích rõ một lần cho minh bạch.

- Bang chủ định ly khai?

Nàng khẽ kêu kinh ngạc:

- Người cũng phát hiện mọi huyết đạo ta bị cấm chế đã vừa tự giải khai?

- Người điểm huyết là tại hạ, lực điểm là bao nhiêu, tại hạ biết. Vì thế chẳng có gì ngạc nhiên nếu tại hạ biết đâu là lúc bang chủ có thể tùy ý cử động.

Nàng thán phục:

- Người muốn hỏi gì khi bảo ta phải chẳng định ly khai? Hay người muốn ta giúp giải thoát lệnh đường nhân lúc người đang cùng đối phương hội diện?

- Không lẽ bang chủ không thuận?

Nàng thở dài:

- Ta dù có muốn cũng vô khả, vì lực bất tòng tâm. Huống hồ bản lĩnh của Công Tôn Nguyệt Hội Chủ Kim Dao Hội còn cao minh hơn người bội phần. Công phu Hư Nhược Thân Ảo của ta dù lợi hại nhưng do chân nguyên nội lực chưa đạt đủ mức uyên thâm sẽ bị bất kỳ cao thủ nào nếu có nội lực uyên thâm hơn dễ dàng phát hiện một khi ta dám lén lại gần. Bất quá ta chỉ hứa với người là nếu cần sẽ dò xét giúp người xem Tô phu nhân bị họ an trí hoặc giam giữ ở đâu.

Đột ngột Trương Khánh Long bật kêu:

- Bang chủ vừa bảo Hội Chủ Kim Dao Hội có tính danh thế nào? Chờ đã, ôi, sao lại đi quá vội như vậy?

- o O o -